

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

GUSTAF M. LAMM

—
EFTERLEMNÄDE

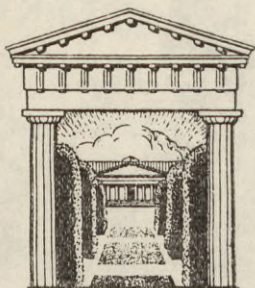
DIKTER

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

D1024

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

Original
139

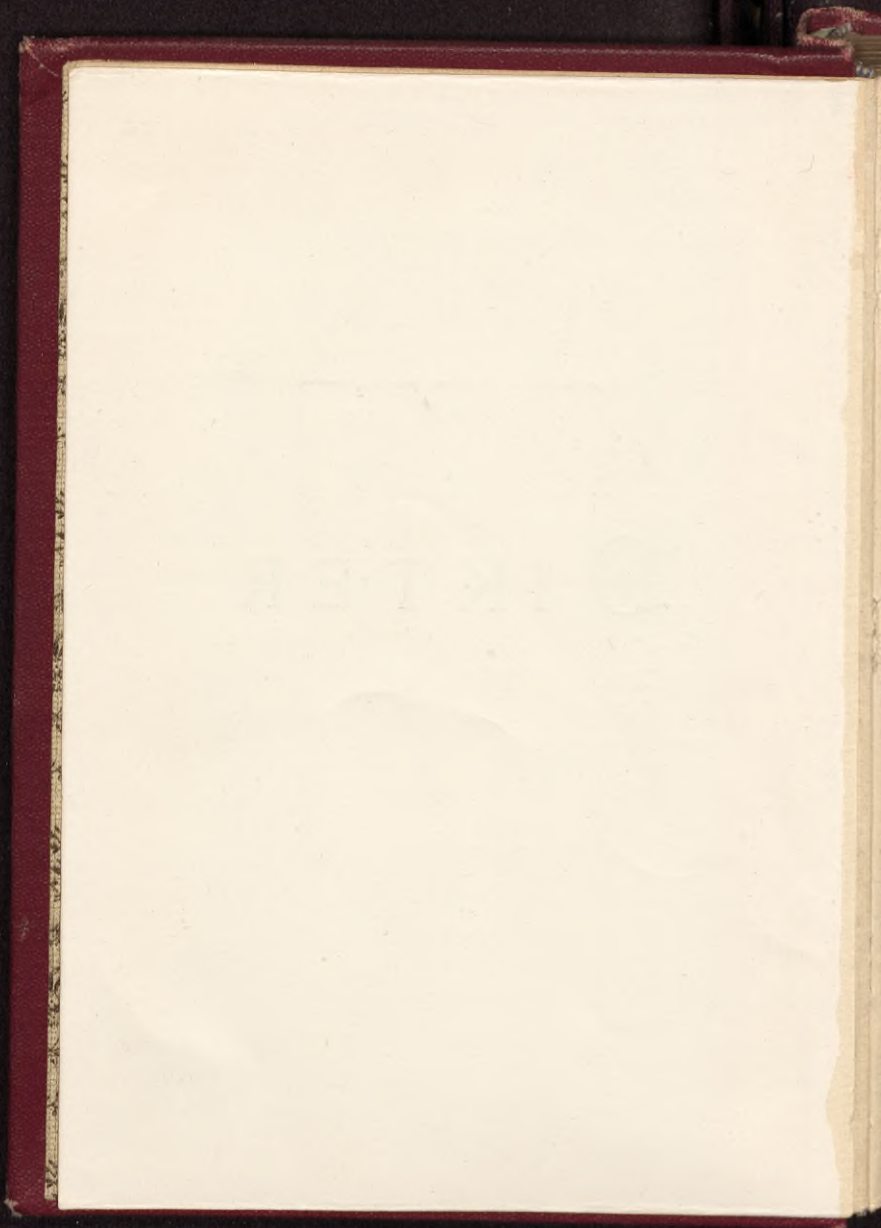

T. 1. 50.

325

IKTER

GUSTAF M. LAMM

Efterlemnade Dikter

STOCKHOLM
NORDIN & JOSEPHSON.

STOCKHOLM

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1892.

INNEHÅLL.

	Sid.		Sid.
Förord.....	III—XXIII	Klagar rosen, klagar	
Inom år och dag. En		kaprifol?.....	33
diktkrans.		Men inte vet hon det	35
Till henne.....	3	Alla minnen blekas	37
Till er andra.....	5	Vid vinterbrasan ...	39
Islossning	7	På känd mark	42
Sipporna börja spira	9	Vårbrytning	44
I arla morgontimma	11	Molnfri himmel.....	46
Solsken	13	Från vestkusten.	
När rosorna blomma	15	Vid hafvet tröttnar	
Dikta, dikta sångare		jag ej.....	51
glad	17	Strandparti.....	53
Sommarnattsdröm ...	19	Croquis	55
Vissna blad	21	I storm	56
Vid skördetid.....	23	Rorkulten brast.....	58
Höststormar I	25	Aftonstämning vid	
» II	27	kusten.....	60
Klagan	29	Mistsignal	62
Nytändning	31	Efter färden	64

	Sid.		Sid.
För hvad?	66	Hit får du gå, ej	
Vid det yttersta skär	67	längre	87
Vågsqvalp	69	Han och hon	89
Haveri	71	I fara	91
På post	73	I sommarnatt	93
Genre	74	Till hafs!	95
Uti vindstilla	76	Folk pratar nu alltid	
Hvad Lars berättade...	78	så mycke'	97
Hvad han sa'	81	Fiskargubben språkar	99
I vaxdukströja och syd-		Blindskär	101
vest	83	Färgspel	103
Kom min skatt	85	Du haf!	105

FÖRORD.

Lsitt den 13 Febr. 1892 daterade testamente anmodade GUSTAF MAURITZ LAMM en af sina vänner att »ombesörja utgifvandet af det lilla, som han efter mogen och sträng pröfning anser värdt att publiceras».

Resultatet af denna granskning har blifvit det lilla dikthäfte, som härmed lemnas i allmänhetens händer, samt en brochyr »Om förfalskning af konstsaker», hvilken samtidigt utkommer på trycket.

GUSTAF M. LAMM afled i Stockholm den 23 Juni detta år vid endast 37 års ålder. Han var född i Stockholm den 13 April 1855, blef student 1873, genomgick på tre år »tekno-

logiska institutet» och tog 1876 civilingenjörs-examen.

Sistnämnda år hölls den stora konstslöjdutställningen i arffurstliga palatset i Stockholm, för hvilken Lamm lifligt intresserade sig och i hvars ordnande han deltog. Han hade af naturen ett mycket känsligt sinne för konst, och hans innersta önskan var att af konststudiet få göra sig ett lefnadsyrke. Särskildt var det konstslöjden som lockade honom — den nya frågan för dagen, som just på 1870-talet höll på att arbeta sig fram hos oss. Han började redan nu, genom några tidningsuppsatser (i Dagens Nyheter och Norden), att offentligen yttra sig i detta och närliggande ämnen, och i början af 1877 reste han till Wien, för att genom studier vid dervarande konstslöjdmuseum, det nya och förträffligt ordnade »Österrikiska muséet», förkofra sina kunskaper och lägga en solid grund för, som han hoppades, en ny lefnadsbana.

Han genomgick de rika samlingarna, den ena efter den andra, samtidigt med att han åhörde föreläsningarna, en v. Eitelbergers, en Falkes, en Thausings m. fl. framstående fackmäns. Hur ifrigt och samvetsgrant han be-

dref dessa för honom så lockande studier, derom vittnar den massa anteckningar, som finnas bland hans papper, nedskrifna med hans klara och prydliga stil och inlagda i bestämda fack med det ordningssinne, som var så utmärkande för honom. Just detta sinne för reda och systematisk ordning, hvilket icke alltför ofta trufves samman med ästetisk begåfning, gjorde honom likasom klippt och skuren till musei-man.

Men han beräknade icke sina fysiska krafter. I sin ifver att rätt grundligt begagna det gynsamma studietillfället och att taga igen den, som han tyckte, försummade tiden, och genom en stark forcering af de dessutom i sig sjelfva, som bekant, rätt nervansträngande musei-studierna — förtog han sig. Och efter endast nio månader måste han återvända hem, starkt angripen till nerverna, specielt hufvudets.

Nu började för honom en lång och tung tid af tvungen sysslolöshet. Hans ansträngda hjerna vägrade att göra sin vanliga tjenst; långa tider kunde han ej läsa en bok mer än några minuter i sträck, och blotta försöket att *arbela*, med sina älsklingsstudier, kunde försätta hans

nerver i en sådan agitation, att den blef out-
härdlig.

Många, dess värre allt för många — de svenska läkarne kunna berätta ett och annat derom — af hans jämnåriga bland den studerande ungdomen i vårt land hafva delat hans öde att sålunda genom öfveransträngning försättas ur aktivitet under sina bästa år och att tillbringa årtal blott med att sköta en svag helsa — denna tråkiga och tålmodspröfvande uppgift, i synnerhet för ett ungt och verksamhetslystet sinne. Men kanske icke många af hans olycks-
kamrater ha förstått att bära sin pröfning med sådan resignation som Gustaf Lamm. I sjelfva verket förvärfvade han, som sjelf (icke andra) så ofta klagade öfver sitt »lynnes liflighet och retlighet», under dessa pröfvoår ett tålmod och ett besinningsfullt lugn, som tryckte en ny och ädel prägel på hela hans väsen och icke kunde annat än bjuda aktning hos dem, som hade tillfälle att se honom på nära håll. Andligen sedt stod han visst icke stilla, hans intressen vidgades och fördjupades midt under sysslolösheten, hans väsen mognade. »Det är motgångarne här i verlden — antecknade han sjelf i

sin dagbok — som utveckla karaktären, skärpa blicken och låta omdömet mogna.»

Som ett vackert uttryck för den viljestyrka och det lefnadsmod, han under pröfningarna tillkämpade sig, må här anföras följande lilla dikt, hvilken till stämningen, såsom läsaren skall finna, har flera motstycken bland de nedan publicerade poemen:

»Sätt öfver den gapande klyftan,
Vill du till bergets topp;
Det gäller att våga språnget,
Om du skall komma dit opp.

Modet har omätlig bärkraft;
Det bygger dig säker bro.
Lyckas gör den, som har vilja,
En orubblig vilja och — tro.

Hissnar du yngling för faran,
Vet, då är din bana all.
Lifvet sjelf är den insats
Det gäller, om lefva du skall.»

En bedröflig erfarenhet säger oss, att en sjukling så lätt blir egoist, kanske allra mest en nervpatient. Den dagliga och stundliga vården af en svag helsa frestar blott allt för

lätt patienten att låta alla tankar kretsa kring den egna personen. Gustaf Lamm föll icke för denna sjelfviskhetens frestelse. Tvärtom, hans andliga horisont vidgades äfven i detta hänseende. Och särskildt uttryckte han både muntligen och skriftligen, både på vers och prosa, det lifligaste intresse och den varmaste medkänsla för dessa arbetare, inför hvilka han en dag skulle stå som arbetsgifvare.

Som ett versifieradt uttryck för denna tankegång lånar jag här ur hans dagbok, under den senaste utländska resan, följande lilla poem:

På natt-tåget.

Under mörka natten ilar
Tåget fram på stälad skena;
Helt förströdd och trött jag hvilat
På vaggonens kuddar lena.

Genom fönsterrutans imma
Ser jag — liksom meteorer —
Då och då en blekgul strimma:
Skenet ifrån semaforer;

Hör min ånghäst stampa takten,
Der han, pustande i natten,
Bär mig genom sprängda schakten,
Öfver brobeslagna vatten,

Mig och hela denna skara,
 Som i sorglös trygghet hvilar
 Utan tanke på en fara,
 Medan andfådd ånghäst ilar.

Ingen ens en tanke sänder
 Honom, fjättrad vid maskinen,
 Som oss för med starka händer
 Öfver gapande ravinen,

Som i natten mörk och bister
 Troget vid sin ångkran postar,
 Och hvars misstag lifvet kostar
 För oss tanklösa turister.

För att hvila hjernan tog han sig till med praktiskt arbete. En vinter arbetade han till exempel hvarje förmiddag några timmar på en bokbindarverkstad i hufvudstaden och lärde sig binda böcker; hans arbete der utmärktes af samma nätta handlag och samma jämna ordning, som tillhörde honom i allt.

Äfven i en annan sak fann han hvila och en afledare för sina ofta både fysiskt och psykiskt plågsamma tankar, nämligen i diktning. I likhet med hundraden och tusenden andra estetiskt anlagd ynglingar hade han från tidiga år »skrifvit vers», och ännu ligga bland hans

papper — så ordentligt bundtade och daterade! — massor af rimmade föredrag, först i poetiska skolsällskap (»Amicitia» m. fl.), sedan i större och anspråksfullare sällskap, samt illustrations-rim till födelsedagar och andra högtider inom familjen — sällskaps-poesi, der ofta ett muntert och humoristiskt lynne spela — och derjemte andra mindre och intimare, rent personliga utgjutelser.

Med åren och under sjukdomstiden blef detta poetiska behof djupare, på samma gång sjelfkritiken blef större. Han gömde nu gemenligen dessa »lyriska» utgjutelser för sig sjelf, och endast hans *allra* närmaste torde ha sett hans poetiska pennas alster från de senaste tio, tolf åren. För undertecknad blefvo de en öfverraskning vid Lamms död.

Emellertid tyckes han på sista tiden, då hans helsa förbättrades och arbetskraften började återkomma, ha gripits af ett slags behof att offentliggöra några af dessa dikter. I ett konvolut med påskrift »Lyrik. Färdigt manuskript» finnes nämligen prydligt renskrifvet ett urval af hans lyriska dikter, sammanfördt i två cykler »Inom år och dag» samt »Från

vestkusten» — samma diktserier som härmed utgifvas af annan hand, sedan döden oförmödadt förlamat hans egen. Den vän, till hvars omdöme han i sitt testamente vädjat, har icke kunnat undgå att ge honom rätt uti, både att hans små dikter, i all sin anspråkslöshet, äro värda att räddas från glömskan, och att just de dikter, som han sjelf utvalt, öfver hufvud taget äro hans bästa.

Jag nämnde, att Lamms helsa med tiden förbättrades. Så förståndigt och så ihärdigt skötte han sig, att arbetskraften småningom började återvända, och med dem lifslusten och verksamhetsifvern. Men dyrbara studieår hade gått förlorade, som svårligen kunde ersättas, och han ansåg, att han skulle fresta för mycket på sina krafter genom att återupptaga konststudierna, åtminstone som hufvudsak och yrke. I stället för musei-man blef han därför affärsman (agent för ett försäkringsbolag, styrelseledamot i Ludvigsbergs verkstads aktiebolag och slutligen äfven agent för rikstelefonen). Äfven på den banan gjorde han med sitt goda, rediga hufvud och sitt ordningssinne ett godt och redbart arbete, under det han

fann tid öfrig för lättare arbeten på det område, som fortfarande låg hans hjerta närmast. Han deltog med lifligt intresse i Svenska slöjdföreningens, Grafiska föreningens m. fl. förenings verksamhet, der han alltid var välkommen, både för sin duglighet och sin personliga älskvärdhet. Han anlade sjelf en värdefull svensk gravyrsamling — som genom hans testamente tillfallit Nationalmuseum — och författade flere smärre men icke ovigtiga uppsatser om konst och konstslöjd. De mest utarbetade äro uppsatsen om kardinal Mazars konstsamlingar, hvilken han sjelf utgaf på trycket 1891, samt den uppsats »om förfälskning af konst saker», som han ursprungligen sjelf föredrog i Svenska slöjdföreningen, men som han under tidens lopp utvidgade och korrigerade, och som i detta fullständigare (ehuru ännu icke fullt avslutade) skick nu som nämndt publiceras samtidigt med hans dikter.

Dessa ämnen voro betecknande för honom. Samlarväsendet sysselsatte honom mycket. Sjelf var han en konstsamlare af modernt, jag skulle vilja säga rationellt snitt. Hans samlingar blefvo icke stora, — de hunno icke bli

det; men de voro i mönstergild ordning. Han egde, som nämndt, i hög grad musei-mannens systematiska ordningssinne; men han egde ock den fine och bildade konstälskarens smak och skönhetssinne. Och flärdlös och sann som han var i allting annat, var han ock mycket sjelfständig i sin ästhetiska uppfattning. Han ville alltid först »tycka sjelf» i fråga om konst saker, innan han hörde hvad »man» tyckte. Öppnades någon ny konstutställning, gick han t. ex. hälst dit ensam och höll sig för sig sjelf, för att, som han plägade säga, få sina egna intryck, ostörd af andras.

Korteligen, Gustaf Lamm var en konstvän af bästa sort. Han blef till slut äfven mäcenat; och äfven mäcenatskapet präglades af hans vanliga kloka omtänksamhet. Då nämligen hans faders, fabriksidkaren Jacques Lamms, död 1891 gjorde honom till en förmögen man, skyndade han sig att till faderns minne och under hans namn stifta en fond, hvaraf räntan hvart tredje år borde utgå såsom pris för något förtjenstfullt konstvetenskapligt arbete af svensk hand. Och då han sjelf kände döden nalkas, insatte han i sitt testamente National-

museum till arftagare af sina samlingar, konstabliotek och konst-anteckningar samt af en fond af 10,000 kr., hvaraf räntan hvart annat år skulle utgå såsom resestipendium åt någon af muséets tjänstemän; till Nordiska muséet anslog han likaledes 10,000 kr.; till Gripsholmsföreningen 5,000 kr., att användas »för restaureringen af något visst rum å Gripsholms slott»; slutligen till Svenska slöjdföreningen 5,000 kr., att läggas till den del af föreningens s. k. allmänna fond, af hvilken räntan omedelbart kan användas.

Han nedskref dessa testamentariska förordnanden, då han på nyåret 1892 stod i begrepp att anträda en, dess värre nödtvungen, resa till södern. Hans gamla onda hade visserligen under årens gång allt mera förbättrats, och arbetskraften stegrats ända derhän, att han slutligen befann sig inbegripen i en mycket både liflig och mångsidig verksamhet — då ett nytt ondt, ett allvarsamt lunglidande, yppade sig, alldeles oväntadt för honom själf.

Han skref själf derom till mig i ett bref från Mentone: »Ja, käre bror, allraminst af allt trodde jag mig vara bröstsjuk, och det

känns allt litet bittert att, sedan man i så många år kämpat med sin egen kropp och just öfvervunnit en del svårigheter och kunnat börja göra litet nytta, så igen få släppa allting och börja striden på nytt. Strida skola vi ju alla här i verlden, men det är då bra mycket tacksammare, angenämare och resultatrikare att slåss mot åsigter, mot människor, vidriga yttre omständigheter och dylikt än att jämt behöfva fäkta med sin egen fysik och dess fiender. . . . Skulle så gerna vilja stanna hemma och arbeta litet samt äfven i öfrigt draga fördel af den ekonomiskt oberoende ställning, hvori jag nu blifvit försatt. Men hvarför gnälla? På det hela taget har dock min resa varit i många afseenden gynnad, och jag har ju fått skåda många sköna syner.» . . .

Sjukdomen var allvarsammare, än han sjelf trodde, och nedbröt hans kraft, denna gång för alltid. Han hemkom på våren för att snart nedläggas på dödsbädden. — De tankar, hvarmed den plågade sjuklingen skildes från lifvet, kunna kanske bäst uttryckas med hans egna ord i testamentet: »Sedan jag nu sålunda — så slutar han — nedskrifvit min

sista vilja, tackar jag alla dem, som varit mig till stöd, hjälp och glädje i detta lif, alla, som visat mig deltagande, förtroende och vänskap, och ber, att alla de må förlåta mig, som jag vållat sorg, lidande eller skada, liksom jag förlåtit dem, som möjligen förbrutit sig mot mig.»

Ur den dagbok Lamm förde under sin senaste utländska resa tillåter jag mig anföra följande två små poem — sålunda ibland det sista han skrifvit. Det ena bär titeln »Chillon» och är dateradt d. 16 Maj 1892.

Kom du en gång
På din vexlande vandring från stad till stad
Till slottet Chillon?

Nu lyser solen strålande glad
In genom gallerfönsternas rad
I fängelsets krysshvälfda gång,
Der rosor i springorna växa.
Murgrön sig smeksamt kring väggarna snor,
Och rangliga misser i platta skor
Gå der och lyss under munterhet stor
Till förarens rabblade lex.

Men förr!
När slottet stod i sin fulla glans,

Och en mäktig herre i borgen fanns,
 Hvars nyck var nog att förinta en mans
 Lif bakom fängelsets bommade dörr.
 Då, tänker jag, var det annan låt.
 Då genljödo hvalfven af suckar och gråt;
 Förtviflans och hatets förbannelseskrik
 Var den musik.
 Som trängde från fängelsets lefvande lik.

Nu har man glömt allt det,
 Glömt, huru gräsligt här nere de lidit,
 Glömt, huru menskor i qual sig vridit;
 Slottet står der som »sevärdighet». —
 Stjerna i Bædecker. — »Högst intressant!»
 — Inte sant?
 Och rosor i gångarne växa,
 Och föraren rabblar sin lexa.

Det andra poemet saknar titel, men är
 ett slags parafras af det valspråk, han en gång
 nedskref i sin dagbok: »Hemmet framför allt!»
 Det lyder sålunda:

»När jag färdas långt borta i främmande land,
 Vidt skild från mitt hem och de mina,
 Då blir det så sorgset och tungt ibland,
 Och jag känner kring hjertat en pina.

Men en känsla af lättnad och tröst jag plär få,
När månen begynner att skina,
Ty samma måne, så tänker jag då,
Den lyser nu ock på de mina.

Och blicka de uppåt till månen klar,
Så möta de blickarna mina. —
Det är icke längre än så man har
Till hemmet och alla de sina.»

Ett ord blott ytterligare om hans dikter. Gustaf Lamm var sjelf säkerligen den siste, som menade att han var en betydande diktare. Han var en i hög grad sjelfkritisk natur — hans öden så godt som tvungo honom att bli det — och han sade sig sjelf, i sin dagbok, att »man skall icke bli poet, om man kan låta bli att blifva det». Men saken var, att han icke kunde »låta bli». Och han blef det på sitt enkla och flärdlösa sätt. Der fanns under den nästan metodiskt ordnade ytan hos honom så mycket af liffull både spelande samt vek och orolig känsla, som visserligen äfven i det hvardagliga lifvet anades och derigenom gjorde hans väsen så tilldra-

gande, men som också ibland direkt måste ge sig luft, och som också i ensliga stunder tog sig luft — i sång. Och der fanns också så mycket fint formsinne, som nästan af sig sjelft lade tonerna i korta, rytmiska och pointerade ordningsföljder. Han har sjelf en gång nedskrifvit följande rader:

»Jag ej förstår att konstruera,
Som mången ann', — en lång roman
Med spänd intrig i delar flera
Och efter djup och sinnrik plan.

Om någon gång en strof jag diktar,
Jag vet ej sjelf hur det går till,
Det stundens känsla är jag biktar,
Lik fogeln, när han slår sin drill.

Ju äldre han blef, dess kortare skref han, dess mer koncentrerad blef stämningen, dess klarare, mera genomförd och mera objektiv blef formen. Tvifvelsutan tog han deri ett visst intryck af A. T. Gellerstedt, för hvars diktning, äfvensom etsningskonst, han hyste en stark sympati. Och likaså kan man finna ett slags syskontycke mellan Lamms små dik-

tade naturscener och vissa af de små nätta landskap, som den afidne Flodman målade med pensel eller radernål, — Lamm samlade med förkärlek dennes etsade blad, likasom Gellerstedts. Äfven en annan samtida diktare, Holger Drachmann, anslog honom lifligt genom sitt utpräglade sinne för stämning och färg (t. ex. i dennes »Dämpade Melodier») — man kan måhända skönja det här och hvar i dikt-serien »Från Vestkusten» — men Drachmanns ofta allt för breda och vidlyftiga form stötte honom. »Jag läste någorstädes», skrifver Lamm i sin dagbok, »att Drachmann lider under trycket af sin produktivitet. Det är sanning deri. Att författare, sedan de lärt sig *skrifva*, inte också kunna lära sig att *låta bli att skrifva!*»

Den uppmärksamme läsaren af de nu tryckta poemen torde lätt märka vissa smärre ojämnheter i formen. Redaktören har dock låtit dem stå — för att icke genom sina ändringar i någon mån störa uttryckssättets individuella tycke.

Emellertid, i all sin fordringslöshet, ega dessa Lamms dikter så mycket personligt tycke, så mycket första-handsvärde, att deras

offentliggörande synes berättigadt — äfven om de i *första* rummet vända sig till den aflidnes många personliga vänner, till hvilka de bringa en lefvande erinran om en älskvärd och begåfvad personlighet.

G. GÖTHE.

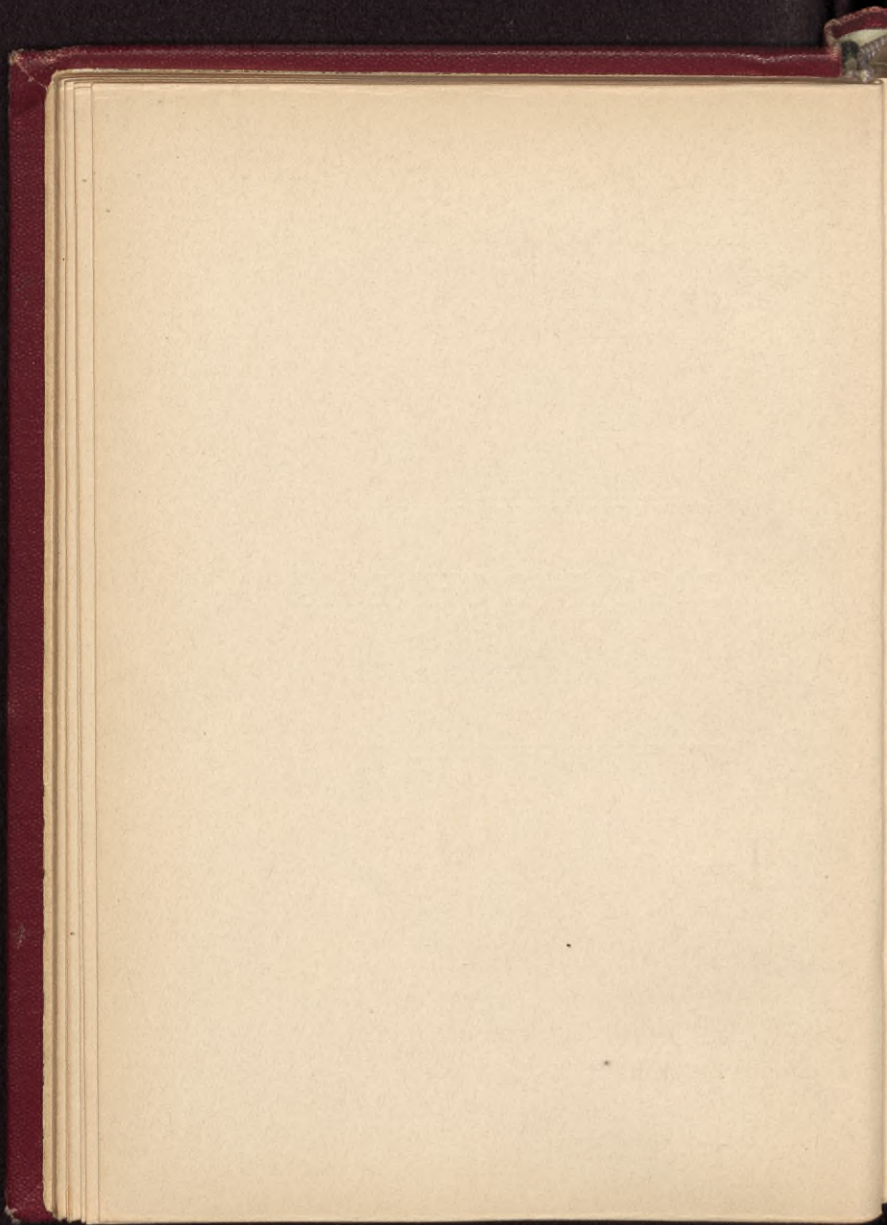

INOM ÅR OCH DAG

EN DIKTKRANS

Till henne!

Jag sångarns hyllning mot, jag ber,
Då för din fot han lägger ner
Det lilla, han förmått.
När jag dig egnar dessa blad,
Jag återbär blott, rad för rad,
En skörd af hvad du sått.

Allt hvad jag känt och drömt och tänkt
Vid all den fröjd och sorg du skänkt,
Jag sökt att forma blott.
Tag, ljufva flicka, tag min sång. —
En bön till Gud på samma gång:
Gif henne lycklig lott!

Till er andra.

Blommor växa för alla,
Alla dem plocka också;
Skillnaden ligger allenast
I sättet att binda dem på.

Tog dem, som växte vid vägen,
Der jag var nödd att gå,
Tog både rosor och tistlar,
Och satte dem strå vid strå.

Faller ej kransen i smaken,
Kära, så kasta den då.
Kanske finnes det någon,
Hvars hjessa den passar uppå.

Islossning.

Nyss var allt så mörkt och öde,
Döden var mitt enda hopp,
Dystra tankar fyllde hågen,
Jag var sjuk till själ och kropp.

Är det läkarnes mixturer
Som mig botat?

Tror det ej.

Är det första svaga vårflägt
Som förändrat allting?

Nej.

Sen jag mött två blåa ögon,
Himlen mera blå jag ser,
Sen jag sett två kinder skära,
Lifvet sjelf sig rosigt ter.

Sen en hand i min har hvilat,
Slår min puls med ökad fart;
Känner lust och kraft att lefva —
Är det icke underbart!

Sipporna börja spira.

Sipporna börja spira
Inunder mossiga stenar,
Flora försöker vira
Kransar i trädens grenar,
Glesa ännu —
Vänta du,
Snart uti rika skrudar
De stråla som unga brudar.

Allt tyckes mig förgyllas —
Hoppet har kastat ankar —
Hjertat begynner fyllas
Af soliga, glada tankar,
Knoppar ännu —
Vänta du,
Snart slå de ut i fågring:
Af sommar jag ser en hägring.

I arla morgontimma.

I arla morgontimma
När dagen börjar att gry,
Och rodnadens första strimma
Purprar den östliga sky,
När vågor ur drömmar väckta
Begynna sin vaggande gång,
Och svalkande vindar fläkta
Dammet från strandens tång,

När ingen med dagens tunga
På allvar än tagit itu,
Och båtarna sorglöst gunga,
Och fiskläget sofver ännu,
Hur ljuft att då ensam på stranden
Få vandra bland klippor och skär,
Förnimma en fläkt af anden
Och drömma om den man har kär.

Solsken.

Trodde, att mitt stackars hjerta
Brunnit ut för evig tid,
Sargadt som det var af sorger,
Tärdt af oro, qual och strid.
Mötte så uppå min bana
Liten tärna rar och blid,
Och det vissna, frusna hjertat
Värmdes upp dervid.

Och de mörka, stygga tankar
De försvunno utan spår:
Känner mig så stark och duktig,
Känner ej de gamla sår.
Ingenting på hela jorden
Kärleks lycka öfvergår,
Ljufligt, ljufligt är att lefva,
När man älska får!

När rosorna blomma.

Rosor, rosor, vackra rosor,
Doftande af lif och vår,
Ack hur gerna jag er fäste
Uti hennes rika hår.

Rosor, leende och röda
Som min älsklings läppar två —
Ack hur öfverlycklig tryckte
Jag 'en kyss på dem också.

Rosor, hvisken till min älskling
Om en kärlek blyg och varm,
När i afton I på balen
Hvilen ljuft vid hennes barm.

Dikta, dikta sångare glad.

Dikta, sångare glad,
Sjung så godt du förmår,
Bikta, bikta hvad hjertat qvad
Om kärlek och ljus och vår,
Härma fogeln i löfrik al:
Sjung om ljufliga kärleksqval,
Älska och svärma och njut.

Glöm,

O glöm för en enda minut
Allt hvad du led, hvar suck och tår,
Dröm,

Ja dröm, att hon aldrig tar slut
Den fröjd som rår.

Sommarnattsdröm.

Det skymmer, och luften är ljum,
På hafvet syns icke en krusning,
Och fogeln i nästet är stum.
Solen har slocknat. Men långt bort i vester
Glimma i skyn några gyllene rester
Af aftonrodnadens ljusning.
Ljuflig är natten.
Kom ta vi båten, som ligger vid stranden;
Stig varligt uti, så lossar jag banden,
Och så ro vi ut öfver speglande vatten.

Stilla, min älskade lilla,

Stilla.

Maka dig tätt till min sida,

Hvila din kind emot min,

Och så, medan sakta vi glida,

Fylles vårt sinn

Af drömmarnas ljufliga villa.

Vissna blad.

Nyss suto vi *två* vid stranden,
Och vågens frus
Det ljud som en kärlekssaga,
Ett glädjebrus.
Nyss gingo vi *två* i skogen,
Och fågelns qvitt
Det klang som ett kärleksqvåde,
Så gladt och fritt.

Nu står jag allena på stranden,
Och böljans kluck
Blott hviskar om klagan och längtan
Och afskedssuck.
Nu vandrar jag ensam i skogen,
Och trastens pip
Mig tycks som en lidandes qvidan,
Som sorgmusik.

Allt syntes så ljufligt och vackert,
Och solen log,
Och blommorna doftade alla,
Och lärkan slog.
Men nu är det vissnadt och mulet,
Är dödt och grått,
Och ljuset och doften och sången
Med henne gått.

Vid skördefid.

I granngården firar man skördefest,
Der klinga fioler och skratt som bäst:
Säden är mogen och bergad.
Jag sörjande står vid min kärleks graf,
Den skörd, som *jag* hoppades på, gått i qvaf:
Min lycka af frosten är härjad.

Den växte så vackert, den späda brodd,
Den började knoppas, min kärleks sådd,
Och lurande frostnatt jag glömde.

Den blef icke uppfylld min bön så varm,
Min låga den värmd e j hennes barm,
Den lycka jag njöt, jag blott drömde.

Nu slagen jag står vid den öppnade graf,
Min kärlek, min tro och mitt hopp gått i qvaf,
Min lycka af frosten är härjad.
Men grannarna fira sin skördefest,
Der klinga fioler och skratt som bäst,
De fröjdas, att säden är bergad.

Höstsfornar.

I.

De gulnade bladen nu sopas från träden
Och hvirflas af stormen kring,
Se ljungen står vissnad och pirig på heden
Och darrar för frostnattens sting,
Mot klipporna plaskar det isnande vatten
Med underligt ihålig röst,
Och ugglan förkunnar derute i natten:
» — Det är höst, det är höst ».

Höst är det ute och höst är det inne,
Höst i naturen, höst i mitt sinne.

Jag känner,

Att något har vissnat hos mig också;
En blomma, som aldrig till frukt fick gå,

Har sköflats af stormen.

De gulnade minnesblad hvirflas ikring,
Mitt hjerta af frostnatten fått sig ett sting:

Det bränner.

Och inom mig säger en sorgsen röst:

» — Det är höst, det är höst».

II.

Höst är det ute och höst är det inne,
Höst i naturen, höst i mitt sinne,
Blommorna ren fallit af.
Den lycka, om hvilken jag drömde,
Och hoppet, som innerst jag gömde,
Ha ock gått i qvaf.

Hör, stormen i seglena skakar.
Hvad gör det, blott skutan hon vakar,
Och rorpinn är stark;
Hvad gör att i träden det knakar
Och brakar,
Blott roten står säkert i mark.

Men om rorpinnen bräcks?

Ja, så blir haveri.

Och om rötterna knäcks?

Då är trädet förbi.

Det stormar, det stormar, hur skall det väl gå?

Skall trädet stå,

Skall rodret kanske jag mista?

Det stormar i själen, nu gäller det på. —

Mitt hjerta vill brista.

Klagan.

»Klaga ej», du säger. Hvarför så?
— »Verlden ej din klagan aktar på». —
Vill jag klaga, klagar jag ändå.
Gråta ut sin sorg gör sinnet godt,
Lindrar smått;
Det kan jag väl få.

Hur jag klagar, aldrig, aldrig
För min smärta ord jag fann,
Hopplöst älska är att lida
Bittare än någon ann.
Du, som lika eldigt brann
Och ej återkärlek fann,
Du, men du allena *känner*,
Hur i sådant sår det bränner.
Tolka smärtan ingen kan.

Lyfändning.

Kanske af motgångar och sorg jag fått
Mer än de flesta,
Att tung och bitter blef min lott.
Nå, alla kan ej ha det godt —
Så får jag kampen fresta.
Ej knota och klaga,
Försjunken i lättjefull melankoli,
Men käckt ta' i
Och till strid mot sorgerna draga.

Ej sitta på vakt vid sitt lidande jag,
Men hugga med allvar i lifvet tag.
Försaka och glömma och kämpa och sträfva;
Det, just det är att lefva!

Klagar rosen, klagar kaprifol?

Klagar rosen, klagar kaprifol,
Fastän humlan deras honung tog?
Klagar drifvan öfver sommarsol,
För hvars blick hon smälte bort och dog?

Ros och kaprifol på blomstersäng
Dofta lika friskt och le ändå;
Drifvan faller ned som dagg på äng,
Skänker lif åt markens blommor små.

Likna blomman: fröjd åt andra gif,
Fast din egen lifvet från dig tog;
Likna drifvan, som gaf blomman lif,
När för sommarsolen sjelf hon dog.

Men inte vet hon det.

Vi möttes en sommar. Hvad sommarn är kort!
Så drogo vi båda från stället bort.
Den flickan, den glömmet jag aldrig mer,
Och ännu i drömmen emot mig hon ler.
Men inte vet *hon* det.

På henne jag tänker i pröfningens tid,
Hon gifver mig mod, hon mig eggat till strid,
Hon gör, att mitt öde fördraga jag kan,
Hon hjälper mig blifva en man.
Men inte vet *hon* det.

Hon lefver på landet långt bort hos sin mor
Och nöter sin dag. Måhända hon tror,
Att ingen till fröjd eller nytta hon var,
Och klagar, att intet hon uträttat har — —
Men inte vet *hon* det.

Alla minnen blekas.

Alla minnen blekas,
Bara tiden skrider,
Alla hjertsår läkas,
Huru först det svider.
Nya tankar komma,
Gamla tankar gå,
Framåt bär det ständigt,
Still får ingen stå.

Fastän såret svider,
Får du vapen taga,
Draga
Ut till nya strider.
Lifvet hugger tag,
Lifvet tränger på,
Lifvet drar en med,
Still får ingen stå.

Vid vinterbrasan.

Qvällen är kall och mulen,
Ute blott snö och is;
Sitter så frusen och kulen
Framför den eldade spis,
Lyss på sprakande brasa,
Ser huru lågorna rasa —
Jo-jo, det svider —
Veden den knorrar på tusende vis.

Men tiden den skrider och skrider.

Bäst jag stirrar i elden ner,
Lågorna mattas allt mer och mer;
Blott några små,
Dimmiga blå
Irra ikring på den gnistrande glöd,
Som bländande röd
Vittnar om brinnande strider.

Men tiden den skrider och skrider.

Bäst jag stirrar i glöden ner,
Börja de blekas allt mer och mer,
Gråna och falna.
Det glöder väl ännu inunder,
Men vänta blott några sekunder,
Och kolen de svalna:
Af hela det sprakande, flammande bål
Fins blott några smulade, svarta kol.

Tankarna flyga till kyrkogården —
Minnenas kyrkogård —

Öfversnöad är vården,
Vissnad den prunkande blomsterbård,
Som omgaf min kärleks graf,
Vissnad resedan, vissnad förgät-mig-ej.
Redan? Tiden den skonar då ej,
Barmhertighet vet den ej af.

Tankarna dröja en stund vid stället,
Endast en flyktig minut,
Vända tillbaka till brasan till slut.

— — — — —
Nu är det tid på att skjuta spjället,
Brasan har re'n brunnit ut.

På känd mark.

Här är parken der vi möttes,
Der bekantskapen blef gjord,
Der min kärlek sedan växte,
Hvarje gång vi bytte ord.
Tyckte hvarje blomma lyste,
Tyckte hvarje buske myste —
Trollglans, säg, hvart har du gått?
Nu är allt så grått i grått.

Här är båten; här är hafvet,
Der vi seglat mången gång,
Der jag byggde framtidsdrömmar,
Lyssnande till hennes sång.
Hur var himlen hög och fager —
Hvilken luft och hvilken dager —
Hur var hafvet friskt och blått!
Nu är allt så grått i grått.

Riktigt. Här, just här på stranden
Efter skilsmässan jag gick;
Här med pannan tryckt mot handen
Ut min sorg jag gråta fick.
Oförgänglig då jag trodde
Att den i mitt hjerta grodde.
Nu har kvar jag minnet blott —
Också det går grått i grått.

Vårbryfning.

Snart kommer våren. Ljummare fläktar
Båda, att vintern ej blifver så lång,
Snart kommer våren med blommor och sång.
Våren är härlig: hon mäktar
Elda och lifva mig ännu en gång.

Smyckar sig marken med blommor och strå,
Börjar i lunden det drilla och qvittra,
Då spirar modet i bröstet också,
Då från min strängade zittra
Gladare toner jag också skall få.

Motnæri himmel.

Jag trodde, jag som alla,
När jag som sjukast var,
Att allt var slut och härjadt,
Och bara spillror kvar.

Men nu är krisen öfver,
Och febern är sin kos,
Och lifvet småler åter
Som nyutsprucken ros.

Och himlens moln ha skingrats,
Min horisont är fri,
Och nya mål re'n hägra,
När allt jag trott förbi.

Af bitter smärta luttrad,
Jag utur striden gått,
En vidgad syn på lifvet,
Det är den vinst jag fått.

Så upp igen i sadeln,
Till nya strider bort,
Så många slagfält vänta —
Ett menskolif är kort.

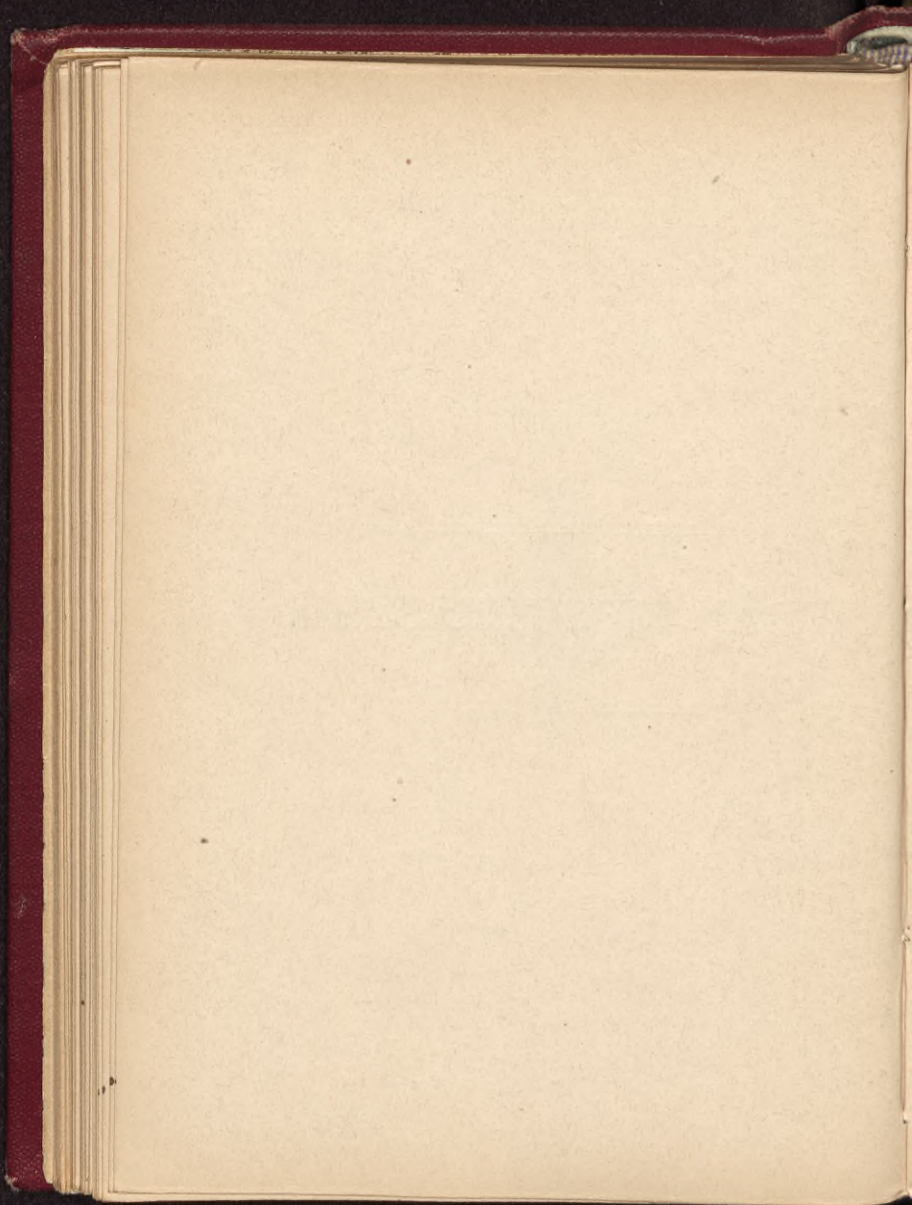

FRÅN VESTKUSTEN

Vid hafvet tröttnar jag ej.

Vid hafvet tröttnar jag ej,
Om jag evigt det såg:
Det vexlar beständigt.
Den brusande våg
Mig leker i håg
Så behändigt. —
Vid hafvet tröttnar jag ej.

Der är vågornas ständiga kamp,
Är buller och kif,
Och målet — det vinns ej!
Der är död, der är lif;
Men ett: blif —
Det finns ej.
Vid hafvet tröttnar jag ej.

Strandparti.

Tätt med fiskarbåtar ner' vid strand,
Och på klippan stuga invid stuga;
Mellan stenarna små trädgårdsland;
Några pilar, som för vinden buga.

Högt på berget en förfallen qvarn;
Och vid sjön en gammal uthuslänga,
På hvars gafvel några makrillgarn,
Litet tvätt och litet torrisk hänga.

Ett par qvinnor, som i gården stöka;
Några fiskare ikring ett stop;
Några barn, som gunga i en öka —
Det är alltihop.

Croquis.

Han är en pys på en sju, åtta år,
Barbent och snorig och rar.
Nere vid stranden i gyttjan han står,
Tittar fundersamt, hur barkbåten går,
Som han fått utaf far.

Hon är en jänta på sex eller så,
Solbränd och blåögd och rund,
Kraflar ikring och ser uppmärksamt på,
Klappar så glädtigt i händerna små,
När hans båt står på grund.

I storm.

Längst ut på klippan och helt allena,
När hafvet stormar i natten sena,
Och hvita vågor mot skäret slå —
Präktigt!

Då,

Då först känner jag mäktigt,
Hur jag är ringa, och världen stor.
Hvar småsinthet, som i hjertat bor,
Hvar lumpen afund, hvar klagan bitter,
Hvart orosfrö, som i själen sitter,
Försvinner.

Lust att lefva jag återvinner,
Lust att brottas med vind och vågor,
Att på nytt emot mörkret strida,
Söka tyda de dunkla frågor,
Mera kämpa — och mera lida.

Korkulten brast!

Der borta, bland stenar vid strand',
En båt ligger ute på svaj;
Och utanför stugan i land
Det sitter en kutryggig, gråhårig man
I sydvest och sliten kavaj.
Han sitter och slöjdar en roderpinn':
Han miste den förra i sista orkanen;
Då miste han också pojken sin,
Han, som var äldst utaf barnen.

Si vinden låg på utaf fan ifrån nord,
Och just som han gjorde »ett slag» —
Pang! — så brast den.

Båten den vickade till ett tag,
Så pojken, som stod upp vid masten,
Gick raskt öfver bord.

Nå båten dref undan för vinden med fart —
Ja, det var nu gifvet —
Så pojkstackarn han var ur synhåll snart;
Och det var en evig Guds lycka, för sann',
Att gubben slapp undan med lifvet;
Det sade man allmänt på land.

Men gubben han sitter och arbetar på
Ett starkare styre till båten;
Han täljer — och sväljer gråten.
Härnäst han med båten på fiske skall gå,
Så tar han — sin son numro två.

Aftonstämning vid kusten.

Stranden ligger lång och flak,
Bar på stora sträckor,
Kantad utaf tång och snäckor
Och med stumpar utaf vrak.

Vågen sofver. Sjön är still,
Dallrar skär och fager,
Skillrar, blank som en makrill,
Uti rosig dager.

Himmelen bak molnen ler,
Moln med guld i kanten;
Solen bakom branten
Kryper sakta ner.

Mistsignal.

När dimman breder sin mörka slöja
Kring land och haf
Och hotar seglarn, som kämpar i natten,
Att gå i qvaf,
Då ropar varnande mistsignalen:
Gif noga akt,
Här lura blindskär, som vilja fånga
Din båt och frakt.

Har du ej hört, när på egen skuta
Du vågen red
Och sökte, tviflande, uti mörkret
Den rätta led,
Har du ej hört i ditt eget inre
Ett varningsskri,
Som sökte hjälpa dig undan blindskär
Och haveri?

Efter färden.

Rodret i lä och låt focken gå;
Här ha vi ankarplatsen.
Härligt att göra en tur på det blå.
Tack gamle Matts för seglatsen!

Blir det i morgon en gynnsam bris,
Då, Matts, förnya vi färden. —
Hafvet lockar på underligt vis,
Lockar som intet i verlden.

Hafvet söfver de qval jag bär,
Hafvet kan ro mig bringa:
Jag finner den strid, som mitt inre tär,
Mot striden därute så ringa.

För hvad?

Se böljorna storma mot stranden ned,
Våg *bredvid* våg, så långt ögat kan se,
Våg *efter* våg uti tallösa led,
Med buller och dån — en väldig armé.
De bryta och bända, de vältra sin massa,
De fila och slipa, de krossa och brassa,
De spruta, de slå, skölja bort och förströ;
Men, framme vid målet, de splittras och — dö.
Och våg efter våg rullar ändock åstad!
Och så som de kämpat sen urminnes tid,
De kämpa alltjämt — och det blir nog dervid.
Det är strid, en brinnande strid — men för hvad?

Vid det yttersta skär.

Här

Är det yttersta skär;

Landet tar slut;

Och hafvet, det mäktiga vida, breder sig
skummande ut.

Stort

Gagnar ej mera ditt »kort»:

Nu gäller det blott på kompassen.

Fram kan du gå
Utan att frukta att mer törna på;
Ty grund eller skär finns det inga.

Men!

Växer det upp en orkan, en sådan der
våldig en,

Och du stjelper -- --

Hvad hjälper,

Att riktiga kursen du höll!

Vågsqualp.

Plack . . . Plickide . . . Pluck . . .

Förstår du vågornas sång,
När i rytmisk gång
Helt sakta de plaska mot slupen?
Hvad det är för en underlig suck,
Som tränger ur djupen!
Förstår du naturens musik,
Så enkel och rik?

Der är fin melodi,
Der är sann poesi,
Fantasi
Och en präktig teknik;
Der är allt hvad du vill,
Om du lyssnar dertill.
Förstår du? —
Plick . . . Pluck.

Haveri.

Såg skutan gå ut; hon var ny på min ära;
Präktiga segel och duktig mast.
Kapten hade fått sig en gynsam last;
Och friskare bris kunde ingen begära.

Och så gick det så riktigt på tok ändå!
Var inte en vecka, så fingo vi läsa,
Att skutan der ute vid udden stött på
Och gått vrak — på sin första resa.

Det trodde väl ingen, att så skulle bli.
— Jo-jo, det händer i världen så der:
Det börjar så väl, men så möter ett skär,
Och då gör den bästa ibland haveri.

På post.

På klintens topp, den högsta invid gården,
Med handen skuggande sin blick, hon står
Och spejar uti mörkret öfver fjorden.
Och stormen rycker uti kjol och hår:
Hon sjalen tätare ikring sig slår.

Så har hon ofta stått i ängslig vaka,
När hafvet skummade och stormen ljöd;
Men alltid kom den älskade tillbaka.
Nu kämpar han igen för deras bröd.
En gång — hon vet det — skall det bli hans död.

Genre.

*H*an är en fiskaregosse,
Och scenen är nere vid strand;
Han står der och tjärar sin snipa
Med brunbränd och valkig hand.

Hon är en nittonårs jänta
Med fyllig och kraftig barm,
Som sitter och reder ut garnen
I juniqväll, stilla och varm.

Så håller han upp med båten
Och torkar sin pannas rund
Med ärmen af ullgarnströjan,
Och står der och bligar en stund.

Hon hukar sig ned öfver garnen,
Som kom 'der en trasslig knut. — — —
Min kamera stod i beredskap:
Jag »tog» dem i samma minut.

Uti vindstilla.

Att gunga i båten,
När vågorna svalla
Helt sakta på slumrande haf,
Och drömmande tralla,
Så lugn och belåten,
En sång, som man knappast vet af;
Och sitta
Och titta
I böljorna blå,
Som lekande gå
Och plaska och slå
Mot stäfven helt varligt och smått —
Det likar jag godt.

Med blickarna följa
Den glänsande måsen,
Som dyker i bölja,
Som hvilar på åsen,
Som ringlar i skyn,
Och glömma den *stormiga* färden,
Det fula och stygga i världen,
Och drömma . . .

Ja, drömma helt varligt och smått
Om en aflägsen hamn:
Den älskades famn — —
Det likar jag godt.

Hvad Lars beräffade.

Min båtkarl, Lars, berättade helt ärligt,
Att far och farfar hans i sjön fått sluta.
Nå, hafvet födt dem, hafvet tog valuta.
Det fann nu gubben alls ej så förfärligt.
»Men ingen vet», han mente, »hur det svider,
Att enda pojken också skulle bli der.»

De fiskade en afton, han och barnet.
Visst gick det sjö; dock ej så värst ändå.
Men byigt var det. Bäst som han höll på
Att lägga ut det sista makrillgarnet,
Så kom en kastvind. Inte hann han vända,
Och ett, tu, tre, låg båten öfver ända . . .
Sjelf kraflade han nog sig opp;
Men att få tag i gossen —
Si det var stopp:
Han hade snärjt sig uti ankartrossen.
Och huru gubben dök och sam och letade,
Arbetade och stretade,
Så fick han inte loss'en.
Han ref och han slog,
Han slet och han drog,
Och sjön låg på: Sån't tröttar efter hand . . .
Så måste han allena söka land.

»Men hur det kändes sen, det ingen tror —
Så föll hans ord — att komma hem till mor
och tala om det der.

Åh, herre jess' så hon tog ve sig!
Hon gret och slet och ropade på barnet,
Och ville inte ge sig . . .
Jag tänkte aldrig mera ta till garnet . . .
Men så tog brödet slut.
Och då förstås, så måste en väl ut.
— — Jo, herrn må tro en står allt risk!»

Hvad han sa'?

Hvad han sa'? — Ja minsann jag det vet;
Han sa' ingenting alls tror jag visst.
Han passade på, när jag kom med mitt nät,
Och smög sig rätt på mig med list.

Han drog mig i kjoln, slog om lifvet sin arm
Och såg mig i syna helt stint —
Jag blef Gu' förlåt mig så illanste varm —
Och så kysste han mig helt gesvindt.

Och så sa' . . . ja, hvad sa' han igen?
Han sa' ingenting alls tror jag visst.
Men till Mickelsmäss' ta vi ut lysningen,
Det är både sant och visst.

I vaxdukströja och sydväst.

I vaxdukströja och sydväst
Han stod der ner' vid strand,
Allvarlig, lugn liksom en prest,
Med blicken skarpt och stadigt fäst
På horisontens rand.

Der steg ett moln på himmel klar,
Och sjön blef mörk i håg,
Han visste lille-bror och far
Derute, långt derute var,
Och byn han förutsåg.

Han stod en stund, den var ej lång —
Sjön kräfver raskt beslut —
Han såg mot stugan än en gång,
Och så i båten med ett spång.
Allt klart! Så lad' han ut.

* * *

Jag vet ej, om han kom igen —
Det qvittar lika mig.
Men Gud välsigne så'na män,
Som hjerta ha i bröstet än
Och kunna offra sig.

Kom min skatt.

Kom min skatt,
så ta vi vår eka,
Gifva oss ut att svärma och leka
I ljuflig augustinatt.

Stilla det är,
och sjön som en spegel,
Långsamt vi glida för hissade segel.
Till salighetsön det bär.

Ljufligt att
till sagoland styra,
Sorglöst få njuta i kärleksyra,
Förtrollade. — Kom min skatt.

Hit får du gå, ej längre.

Se vågen kommer brusande mot strand,
Har inga band;
Då möter land:
Hit får du gå, ej längre.

Och vågen dör. Men uti samma spår
Den nästa går
Och stranden når. —
Hit får du gå, ej längre.

Och våg på våg mot stranden evigt slå,
Att der förgå,
Hvad vill de nå? —
Dit få de gå, ej längre.

Han och hon.

Det var uti afskedsminuten,
Der nere vid stranden det var,
Som tystnaden riktigt blef bruten.
En kyss -- och förlofning var sluten;
En till -- och om bord så det bar.

Han seglade vida på hafvet. —
Det blåser så eget på haf,
Och utan man riktigt vet af'et,
Så blir månget minne begrafvet:
Han glömde det löfte han gaf.

Hon skötte der hemma sin spånad
Och väntade troget sin vän;
Hon väntade månad på månad,
Hon tynade bort utaf trånad,
Hon glömde det aldrig sen.

I fara.

Fram genom fraggig bölja
Båten hvinande styr,
Seglen stå fulla och spända,
Och skummet kring stäfven yr.

Vinden sliter i tågen,
Ruskar i pröfvad mast;
Seniga handen darrar,
Som griper om rodret fast.

Närmre och närmre kommer
Hotfull och stormsvart sky:
»Mätte jag blott hinna undan,
Det blifver en otäck by!»

Fastare spänner han skotet. —
Brister det, då är det slut. —
Här skall det yttersta vågas,
Det hänger på hvar minut.

Ren genom rymden brusar
Orkanen med ängsligt stön.
Skäggiga läppar sig röra
Till stilla och innerlig bön.

I sommarnatt.

— Nocturne. —

Stilla är qvällen och ljum, och vågen har lagt
sig till hvila;
Månen, en nattlampa lik, glimtar bak guld-
molnets flik;
Tystnat har måsarnas skrik, blott plaskande
årtag förnimmas:
Drömmande glider en båt fram öfver speg-
lande vik.

Ack, huru sälla de två, som sitta der sida vid sida,
Jollrande kärlekens språk i högsommaraftonens ro,
Glömmande lifvets bestyr och stormen, som mor-
gondag föder,
Glömmande världen och allt — utom sin kärlek
och tro.

Till hafs!

Till hafs, till hafs öfver skummande våg!
Böljan mot relingen vräker,
Vinden rycker i seglets tåg,
Men lotsen är säker,
Och faran kittlar min håg.

När länge man legat i hamn,
Veknat af goddagstider
Och dofnat i lättjans famn,
Då längtar man åter omsider
Till stormar, till nya strider.

Faran ger pulsen friskare slag,
Armen får kraft, när det kräfver;
Gäller det lifvet, är ingen svag,
Har man att taga ett riktigt tag,
Då känner man först att man lefver.

Folk pratar nu alltid så mycke'.

»Säg mig, hvad draggar du efter, karl?»

— Han hette Sven Erlandsson, tror jag —

»Hur kom det sig till att han blef kvar?»

— Herre, det har sin egen historia.

Nå, inte för jag något veta kan . . .

Folk pratar nu alltid så mycke'.

Men säkert är det, att brodern och han,

Hade gått och fått samma tycke.

Hon föredrog Sven, det såg man nu grannt —

Präktiger tös, kunde aldrig ljuga —

Fast han ej ägde den ringaste slant,

Men Anders båd' båt och stuga.

Det der gick nu Anders och grubblade på,
Och nog var det spändt dem emellan.
De fiskade alltid tillsammans ändå;
Men talades vid mera sällan.

Ja, så härom qvällen för lite' se'n —
Vind var så jämn, som vi någonsin fått den —
Kom Anders tillbaks från sin fisktur allen'
Och sade, att Sven gått till botten.

Nå, länsman han höll nu förhöret, han.
Och Anders klarera' sig stycke för stycke . . .
Ja, inte för jag något veta kan —
Folk pratar nu alltid så mycke'.

Fiskargubben språkar.

- » **I** natt har fisket gått riktigt galant...
- » Sätt klarpannan på i ett hurr.
- » I dag skall kalasas, det lofvar jag sant,
- » Om aldrig kalasats förr.
-
- » Tänk, tretton tjug i ett enda drag...
- » Har du brännvin i skåpet, mor?
- » Och långa som så, och af bästa slag...
- » Slå i du en riktigt stor!

»Ja då kan det vara båd' lifvadt och lätt
»Att pröfva en fiskares lott.
»Så länge jag lefvat, ej maken jag sett...
»Det var fan hvad med kaffet går smått.

»Men nu skall du få båd' till lin och till ull,
»Till kängor åt pysen också...
»Äh, genera dig inte, slå koppen full...
»Sjaletten? Ja, den skall du få.

»Det var som jag sa' dig en hiskelig tur...
»Äh jess, hvad det kaffet är rart!
»Ja nu skall jag riktigt berätta dig hur...
»Hör du mor, får jag halfvan snart?»

Blindskär.

Att segla i storm har nog alltid sin fara;
Men blicken är skärpt; man tar sig till vara,
Och bränningar varna för strandref och skär.
Helt annat i stilltje det är.
Då följer man sorglöst med strömmen,
och glömmmer,
Att blindskär ibland under yta sig gömmer,
Som stilla och speglande är.

Så händer på livvets seglats det omsider,
Att han, som helt stilla i lugnvatten glider
Och säker och trygg tror sig gå,
Det händer just han stöter på. —
Bered dig på fara, »haf skotena klara»,
Och tag dig för blindskären noga till vara,
Ty pang! . . . och på grund kan du stå.

Färgspel.

De öde klipporna, de nakna grå,
Se, bara aftonrodnan sticker på,
Hur uti guld och violett de glimma!
Och hvad som nyss var dödt och kallt och grått,
Hur har det lif och ljus och fägring fått,
När bara solen göt derpå en strimma!

Ej sant, så vexla färgerna jämväl
Hos känslorna uti din egen själ,
Hos stämningen uti ditt eget sinne.
Och hvad som nyss var dödt och kallt och grått,
Hur har det lif och ljus och fägring fått,
När hoppets solglimt lyste opp derinne!

Du haf!

Hvilken underlig natur
Har du haf!

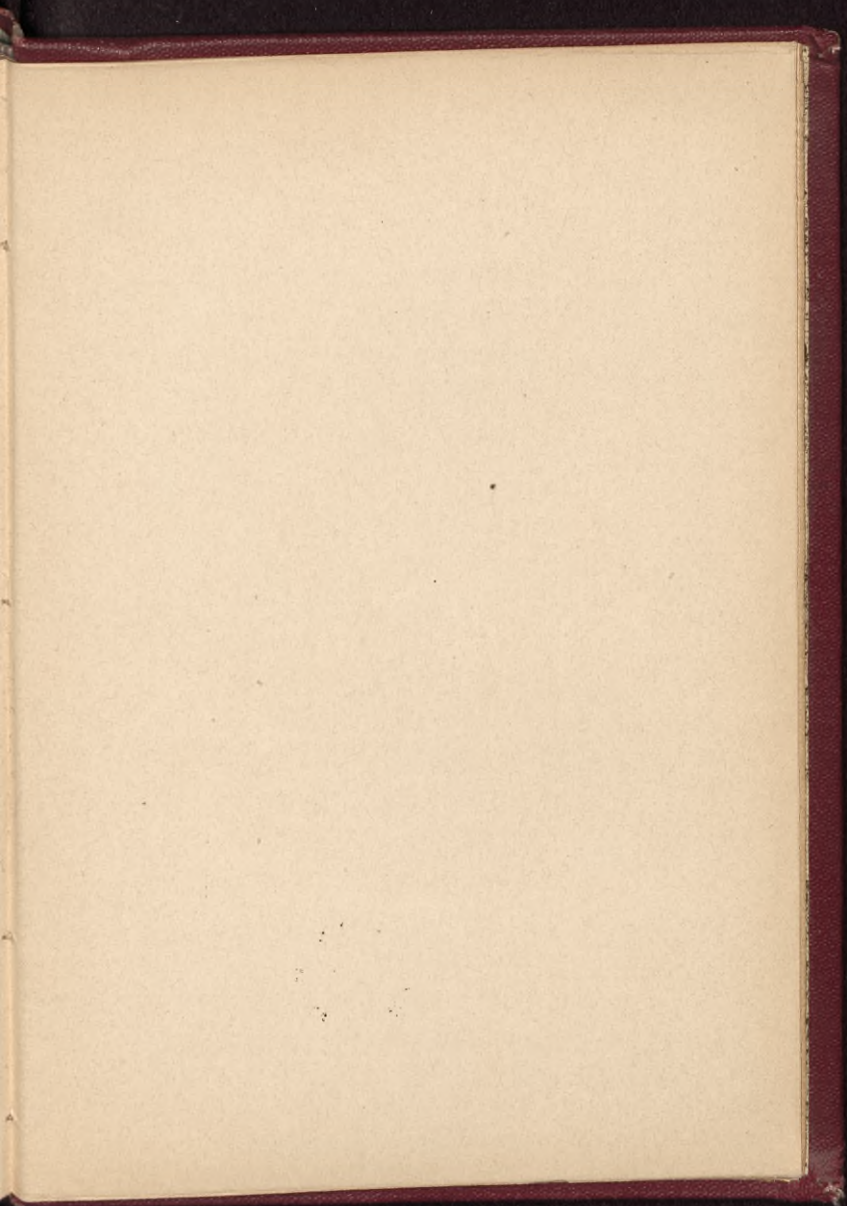
Nyss

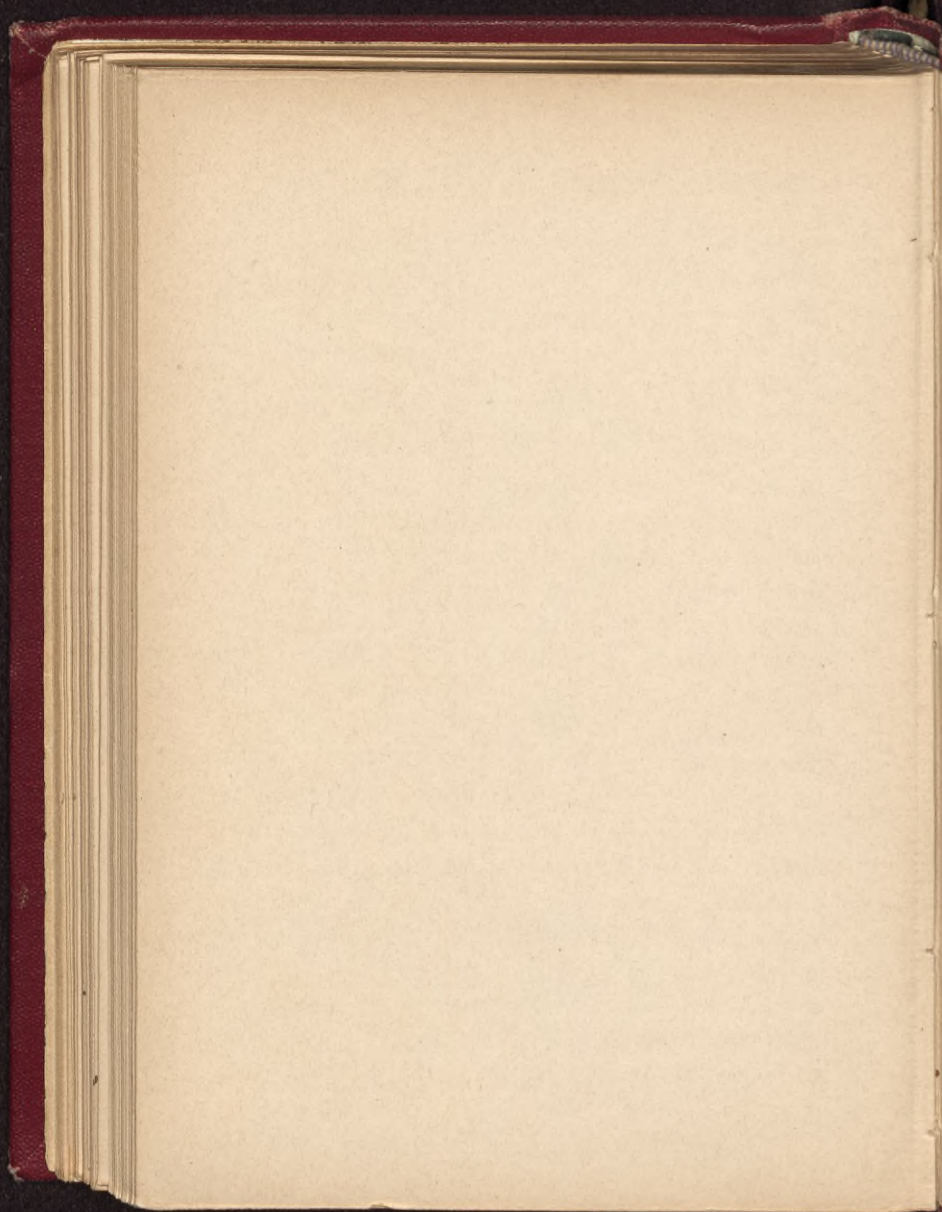
Såg jag dig skumma och rasa,
Så obändigt vild;
Blott spridande jämmer och fasa.
Och nu! Så mild,
Så ljuf som en fästmö's kyss,
Så lugn och blid
Du ligger och drömmer i frid.

Än vaggas du sakta till ro
Julen, som frestar din flytande bro
Och djerft ut på djupet sig gaf.
Än rusar du fram som en vildsint tyrann,
Slår uti spillror allt hvad du fann
Och bäddar åt fartyg med last och man
Säker graf. — —
Hvilken underlig natur
Har du haf!

50

